

ایران، سرمایه‌ای برای آمریکا

۱۳ شهریور ۱۴۰۳ ساعت ۱۱:۰۳

سیاست دوستونی نیکسون در منطقه خلیج فارس را می‌توان اقدامی برای پایان دادن البته ظاهری آمریکاییها نسبت به دخالت در امور داخلی سایر مناطق قلمداد کرد تا از این طریق رضایت بیشتری در میان افکار عمومی آمریکا به دست آورد.

ایران و عربستان در دهه ۱۹۶۰ به عنوان ژاندارم منطقه در نظر گرفته شدند. این سیاست در راستای ایجاد امنیت مورد نظر آمریکا و کم کردن هزینه‌های این کشور صورت گرفت. آمریکا برای اجرایی کردن این سیاست از خطر نفوذ کمونیسم بهره جست:

«در طی سال‌های دهه ۱۹۶۰ و در آستانه کناره‌گیری بریتانیا از شرق کانال سوئز، ایران تبدیل به سرمایه‌استراتژیک آمریکا شد. عقب‌نشینی نیروهای بریتانیا در منطقه خلیج فارس یک خلاء قدرت ایجاد کرد و سیاست آمریکا برای توسعه توان نظامی ایران در وحله اول و سپس عربستان سعودی و بالا بردن موقعیت سیاسی این دو کشور به عنوان دو قطب امنیت منطقه‌ای تحت حمایت آمریکا، این خلاء را پر کرد. علیرغم رقابت میان ایران و عربستان سعودی بر سر خلیج فارس (و یا خلیج عربی)، سیاست آمریکا بر این بنیان و اساس استوار بود که با توجه به هراس این دو کشور از کمونیسم اتحاد شوروی، و آرزوی مشترک آنها برای محدود کردن تمایلات طرفدار شوروی در محافل پان عربی، که به ویژه در عراق آشکار گردیده بود، احتمال همکاری نزدیک با این دو کشور امکان پذیر می‌باشد. نقطه اوج سیاست مذکور در تصمیم نیکسون رئیس‌جمهور آمریکا و هنری کیسینجر به منظور برآورده کردن آرزوی شاه برای توسعه سریع نظامی ایران از طریق ارسال سلاح‌های فراوان آمریکا، متبلور گردید.»

منبع: زیگنیف برژینسکی، خاطرات برژینسکی: اسرار سقوط شاه، ترجمه حمید احمدی، تهران، انتشارات جامی، ۱۳۶۲، صص

۱۶- ۱۵

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۴۹۷۹۲/ایران-سرمایه-ایرانی>